

Vedlegg 3

Eksempel på koding: Anne sitt intervju:

Koder fra Intervju Anne

Kode 1: Innledning, presentasjon og kontakt. 19 år gammel jente. Droppet ut av videregående og kom tilbake.

Kode 2: Har ikke noe imot å fortelle sin historie, så lenge hun er anonym (= motivasjon)

Kode 3: Begynnelsen: det startet med noen dager i uken, og ble det helt slutt etter hvert.

Kode 4: Hadde ikke så lyst til psykolog, klarte ikke å åpne meg

Kode 5: Klarte ikke å sove – det foregikk så mye inni meg.

Kode 6: Hadde angst, kanskje fra barneskolen, begynte å slite ca 12 – 13 år

EAR: Alderen, det begynner så tidlig. Slår ut som fravær start ungdomsskole, men begynner før det. Kunne man være bevisst om det på mellomtrinnet?

Kode 7: Hadde en hund, som jeg koste med – så ble jeg i hvert fall litt glad.

Kode 8: Nummenhet: Hadde så mye uro og angst, at følelsene stoppet opp.

Kode 9: Fikk ikke sove, gikk ut, bare for å gå, bare for å ha noe å gjøre

Kode 10: Lei meg først, men da jeg sluttet å snakke, ble jeg ganske kald

Kode 11: Snakket med en venninne, sa ikke alt, men fikk lov å sove hos henne

Kode 12: Tror ikke jeg klarte helt å se det selv, hvordan jeg hadde det.

Kode 13: Ville gjerne folk skulle ‘oppdage’ det, men veldig redd at folk ikke hadde lyst til å snakke med meg lenger, hvis de fant ut av det.

Kode 14: Både kontaktlærer og en annen lærer forsøkte å snakke eller bare ta en kjøretur. Det var egentlig veldig fint.

Kode 15: Jeg vet ikke om, at det var noen trigger... (tar noe avstand i intervjusituasjon)

Kode 16: Jeg kom inn på helse og oppvekst og gikk der 3 måneder, før jeg droppet ut. Prøvde hardt og fikk gode karakterer først – tror jeg.

Kode 17: Mistet motivasjonen, så da droppet jeg ut, og det tror jeg var ganske bra, egentlig.

Kode 18: Fikk kontakt til oppfølgingstjenesten, som sendte meg på tokt. Jeg var i Spania og det var veldig gøy. Da jeg kom derfra, tror jeg at jeg var ganske forandret.

Kode 19: Modig? Nei, jeg tror bare at jeg ville vekk.

Kode 20: Det var veldig spennende. Og så fikk jeg veldig gode venner der også. En av bestevenninnene mine er fra den turen.

Kode 21: Jeg tror bare, at jeg var lei av å ha det så kjipt hjemme.

Kode 22: Jeg hadde jo begynt med rus, ikke sånt tung rus, men jeg hadde røyket en del hasj.

Kode 23: Jeg kom i et litt dårlig miljø, etter ungdomsskolen. Eller egentlig i rundt 10. klasse. Det fortsatte på vel på videregående.

Kode 24: Mamma og pappa var veldig bekymret. De var stressa og ble fort sinte.

Kode 25: Vi kranglet mye hjemme og jeg ble så sliten av det.

Kode 26: Toktet ble en måte å slippe vekk hjemmefra og fra det litt dårlige miljøet.

Kode 27: Rundt 12-13 år ble jeg veldig på å sammenligne meg med andre rundt meg.

Kode 28: Jeg sammenlignet meg også med mange på sosiale medier, og jeg ble veldig opptatt av å bli likt. Jeg var litt ekstrem på det.

Kode 29: Så fikk jeg problemer med mat og spise..

Kode 30: Det gjorde angsten og depresjonen og alt mye verre. Det gjorde jo alt helt surrete i hodet. Det var vel egentlig sånn alt begynte ... ordentlig.

Kode 31: Da jeg sluttet å spise, så ble alt bare mye verre. (Stillhet)

Kode 32: Jeg sammenlignet meg overalt, bare alt jeg så overalt, sammenlignet meg med alt, tror jeg

Kode 33: Jeg tror jeg var mest opptatt av å være best. Jeg var redd, det skulle være noe som helst som var feil. Jeg ville sånn, at ingen skulle kunne synes noe feil på meg.

Kode 34: Så jeg ville at alt skulle være perfekt.

Kode 35: Hun som jeg er venninne med fra toktet, hun har hatt det helt annerledes. Hun falt ut av skolen, fordi det ble for vanskelig.

Kode 36: På toktet så var jeg ikke like opptatt av å sammenligne hvordan jeg så ut, men mere hvordan jeg var.

EAR: Kan det være slik at fortsatt i et fellesskap som opplever hun seg veldig individuelt – inntil de skal jobbe sammen / ta ansvar sammen. Så handler det om at man gjør sin del.

Kode 37: I starten så turte jeg ikke snakke med noen. Var veldig stille. Redd for å si noe feil.

Kode 38: Vanskelig å bli kjent med folk i starten.

Kode 39: De fleste på turen hadde jo... hva skal jeg kalle det... et mental breakdown.

Kode 40: Jeg tror de fleste hadde et slags vendepunkt fra hvordan de hadde det.

Kode 41: det er jo noe du går igjennom i deg selv.

Kode 42: Jeg tror de fleste der, når man står sammen i det om dagen, og man er med andre, liksom stukk med andre rundt seg hele tiden, mens det skjer... så blir man veldig godt kjent.

Kode 43: Litt stolt over meg selv: Litt tøft og litt smart – når man tør sove i hengekøye på båten.

Kode 44: ikke redd for høyder, men litt redd for å drukne.

Kode 45: Kjemperedd (under en storm), trodde jeg skulle dø!

Kode 46: Jeg tror jeg var litt mer redd enn de andre, for det var en gang, jeg fikk lov å slippe vekten – vi hadde jo vaktlag. En gang i døgnet i otte timer. Men en av de gangene trengte jeg ikke. **Omsorg**

Kode 47. Jeg kom jo over det til slutt og det var veldig mestringsfølelse.

Kode 48: Jeg var den eneste som ikke ble sjøsyk. Intervjuer: Jeg hadde blitt det. Kult at noen blir, mens andre ikke blir. Olivia: Ja, det er det. **Stolthet?**

mv.

Gruppering av koder

Innledning + restgruppe

Kode 1: Innledning, presentasjon og kontakt. 19 år gammel jente. Droppet ut av videregående og kom tilbake.

Kode 2: Har ikke noe imot å fortelle sin historie, så lenge hun er anonym (= motivasjon)

Kode 39: De fleste på turen hadde jo... hva skal jeg kalle det... et mental breakdown.

Kode 7: Hadde en hund, som jeg koste med – så ble jeg i hvert fall litt glad.

1. Sliter psykisk: Angst og depresjon, bråk i hodet, ser meg selv stygg, mindset er helt vridd om, blir ute hele natten, vil ikke hjem, får ikke sove, men er ikke åpen for hjelp

...

Kode 4: Hadde ikke så lyst til psykolog, klarte ikke å åpne meg

Kode 5: Klarte ikke å sove – det foregikk så mye inni meg.

Kode 6: Hadde angst, kanskje fra barneskolen, begynte å slite ca 12 – 13 år

Kode 9: Fikk ikke sove, gikk ut, bare for å gå, bare for å ha noe å gjøre

Kode 15: Jeg vet ikke om, at det var noen trigger... (tar noe avstand i intervjusituasjon)

Kode 29: Så fikk jeg problemer med mat og spise..

Kode 30: Det gjorde angsten og depresjonen og alt mye verre. Det gjorde jo alt helt surrete i hodet. Det var vel egentlig sånn alt begynte ... ordentlig.

Kode 31: Da jeg sluttet å spise, så ble alt bare mye verre. (Stillhet)

Kode 66: Det bråket i hodet mitt. Vonde tanker

Kode 67: Jeg klarte ikke å se meg selv på en ordentlig måte. Jeg syntes jeg var stygg.

Kode 70: Mitt mindset var liksom helt vridd om.

Kode 75: Det var trygghet i å la være og spise og høre depressiv musikk – fordi alt annet var uvant og skummelt.

Kode 79: Kurs på BUP hver mandag i et halvt år. Jeg tror det handlet om, hvordan man kan takle impulsive tanker og handlinger. Det hjalp meg ikke så mye. Det var ikke rett timing.

Kode 94: Den gangen var jeg redd for å se dumt ut, redd for å se teit ut (stress)

Kode 95: Den gangen var jeg redd for situasjoner hvor jeg ikke hadde folk rundt meg (stress)

Kode 96: Jeg ble stresset rundt mat og spising – glad hvis folk brydde seg, men også stress det.

Kode 97: Selvmordstanker og innlagt flere ganger på Ungdomspsykiatrisk avdeling

Sosiale medier:

Kode 74: Mye på mobilen, hørte depressiv musikk som forsterke de tunge tanker.

Kode 28: Jeg sammenlignet meg også med mange på sosiale medier, og jeg ble veldig opptatt av å bli likt. Jeg var litt ekstrem på det.

Kode 98: De tok mobilen på sykehuset. Og TV ble ikke slått på før kl 17. Hva skulle man så gjøre? De hadde noen puslespill. Det var egentlig ganske fint.

Kontroll:

Kode 69: Hvis det var noe jeg ikke fikk til, så klarte jeg i det minste å gå så og så lenge uten mat. Det ga en slags mestringsfølelse det og.

Kode 80: Før gjorde jeg mye brått uten å tenke, når skriver jeg alt i en kalender og planlegger.

2. Begynte tidlig med fravær og så ble det bare mer og mer i ungdomsskolen til jeg ikke kom på skolen i 10. klasse i det hele tatt

Kode 3: Begynnelsen: det startet med noen dager i uken, og ble det helt slutt etter hvert.

Kode 16: Jeg kom inn på helse og oppvekst og gikk der 3 måneder, før jeg droppet ut. Prøvde hardt og fikk gode karakterer først – tror jeg.

Kode 17: Mistet motivasjonen, så da droppet jeg ut, og det tror jeg var ganske bra, egentlig.

Kode 73: Pleide å låse meg inne på hvilerommet (på skolen) i flere timer og sov – var bare så sliten.

U: altså, så nå... hvor gammel var du da du begynte å slite med å komme på skolen?

O: Kanskje 12 år. Tror jeg. I hvert fall i 8. klasse på ungdomsskolen.

U: Ja.

O: 12-13 år.

U: Ja. Akkurat ja. Så det er ganske tidlig. Det er jo helt i starten av ungdomsskolen.

O: Ja, eller ... jeg er født ganske sent på året så jeg avr litt yngre enn de andre, holdt på å si, men det var vel i 9. klasse jeg holdt på å skulke mest og så i 10. klasse, så var jeg der ikke i det hele tatt.

3. Det som hjalp meg med å bli bedre eller i hvert fall får en pause fra alt det vanskelige: Hjelpere, trøst og anerkjennelse

Kode 11: Snakket noe med en enkelt venninne, sa ikke alt, men fikk lov å sove hos henne

Kode 14: Både kontaktlærer og en annen lærer forsøkte å snakke eller bare ta en kjøretur. Det var egentlig veldig fint.

Kode 18: Fikk kontakt til oppfølgingstjenesten, som sendte meg på tokt. Jeg var i Spania og det var veldig gøy.

Kode 26: Toktet ble en måte å slippe vekk hjemmefra og fra det litt dårlige miljøet.

Kode 35: Hun som jeg er venninne med fra toktet, hun har hatt det helt annerledes. Hun falt ut av skolen, fordi det ble for vanskelig.

Kode 36: På toktet så var jeg ikke like opptatt av å sammenligne hvordan jeg så ut, men mere hvordan jeg var.

Kode 42: Jeg tror de fleste der, når man står sammen i det om dagen, og man er med andre, liksom stuck med andre rundt seg hele tiden, mens det skjer ... så blir man veldig godt kjent.

Kode 49: Det var mange som satt langs... vi hadde sånn en slags renne, det man kaster opp i, hvis man må kaste opp.

Kode 50: Folks satt langs den, haha. Intervjuer: og bare kastet opp, haha **relasjonell kontakt**

Kode 76: Fått hjelp fra psykolog, både snakk og handling, for eksempel rideterapi.

Kode 77: Oppfølgingstjenesten, alltid nær på. Hjelp til ikke å være alene.

4. Jeg ble ganske kald inni. Jeg ville være perfekt. Uten feil. (Coping-mekanismer)

Kode 8: Nummenhet: Hadde så mye uro og angst, at følelsene stoppet opp.

Kode 10: Lei meg først, men da jeg sluttet å snakke med noen, ble jeg ganske kald inni

Kode 27: Rundt 12-13 år ble jeg veldig på å sammenligne meg med andre rundt meg.

Kode 32: Jeg sammenlignet meg overalt, bare alt jeg så overalt, sammenlignet meg med alt, tror jeg

Kode 33: Jeg tror jeg var mest opptatt av å være best. Jeg var redd, det skulle være noe som helst som var feil. Jeg ville sånn, at ingen skulle kunne synes noe feil på meg.

Kode 34: Så jeg ville at alt skulle være perfekt.

Kode 65: Forventinger til meg selv: 'sånn skal du være, sånn burde du være.'

Kode 72: Den gangen hadde jeg stress, var utrygg og hadde det vondt.

5. Jeg ville gjerne at skulle oppdage det / se meg, men var redd for folk ikke ville like meg hvis de så meg (Kontekstualisering)

Sosial tilhørighet og tilpasning?

Kode 12: Tror ikke jeg klarte helt å se det selv, hvordan jeg hadde det.

Kode 13: Ville gjerne folk skulle 'oppdage' det, men veldig redd at folk ikke hadde lyst til å snakke med meg lenger, hvis de fant ut av det.

Kode 19: Modig? Nei, jeg tror bare at jeg ville vekk.

Kode 21: Jeg tror bare, at jeg var lei av å ha det så kjipt hjemme.

Kode 24: Mamma og pappa var veldig bekymret. De var stressa og ble fort sinte.

Kode 25: Vi kranglet mye hjemme og jeg ble så sliten av det.

Kode 37: I starten så turte jeg ikke snakke med noen på toktet. Var veldig stille. Redd for å si noe feil.

Kode 38: Vanskelig å bli kjent med folk i starten.

Kode 44: ikke redd for høyder, men litt redd for å drukne.

Kode 45: Kjemperedd (under en storm), trodde jeg skulle dø!

Kode 46: Jeg tror jeg var litt mer redd enn de andre, for det var en gang, jeg fikk lov å slippe vekten – vi hadde jo vaktlag. En gang i døgnet i otte timer. Men en av de gangene trengte jeg ikke. **Omsorg**

Kode 59: Det var en trygghet at man kunne snakke med de voksne, hvis man ville

Kode 78: Jeg har hatt mange venner, men ikke holdt på dem så lenge.

Kode 83: Han fra oppfølgingstjenesten kom med første dagen. Så sa han, du kan bare ringe hvis det er noe. Men det var ikke noe.

6: Rus og alternativt miljø

Kode 22: Jeg hadde jo begynt med rus, ikke sånt tung rus, men jeg hadde røyket en del hasj.

Kode 23: Jeg kom i et litt dårlig miljø, etter ungdomsskolen. Eller egentlig i rundt 10. klasse. Det fortsatte på vel på videregående.

Kode 52: Før det gjorde jeg så mye jeg ikke skulle

Kode 53: Jeg drakk og festet og ville ikke hjem. Ville ikke snakke med mamma og pappa.

Kode 54: Barnevernet prøvde å se begge sider – mer frihet. Men jeg brøt alle avtaler.

Kode 55: Ikke nå, men tidligere kunne jeg kjenne et savn av den følelsen av å gå imot alle regler – men nå vet jeg det får konsekvenser

Kode 58: Brøt en regel én gang – ANGRET. Fikk konsekvens, men også en sjanse mer. Brøt ingen regler etter det.

Kode 60: I det 'dårlige' miljøet er alle like og bryr seg. Du er velkommen uansett.

Kode 61: Mere plass til å være som du er i det 'dårlige' miljøet – fordi det ikke er noen forventninger.

7. Justering av historien til læring / positiv prosess (Er det heller kontekstalisering?)

Kode 17: Mistet motivasjonen, så da droppet jeg ut, og det tror jeg var ganske bra, egentlig (2).

Kode 18 (b): Da jeg kom fra toktet, tror jeg at jeg var ganske forandret.

Kode 20: Det var veldig spennende. Og så fikk jeg veldig gode venner der også. En av bestevenninnene mine er fra den turen.

Kode 40: Jeg tror de fleste hadde et slags vendepunkt fra hvordan de hadde det.

Kode 41: Det er jo noe du går igjennom i deg selv.

Kode 57: På toktet: Jeg som er så sjenert klarte å åpne meg og håndtere frihet.

Kode 62: Men i det 'dårlige' miljøet er folk ikke riktige venner heller, du er ikke nær noen – fordi de ikke riktig bryr seg.

Kode 68: At jeg så meg selv sånn er rart å tenke på nå

Kode 71: I dag er jeg fornøyd, glad og rolig.

Kode 87: Vi er forskjellige mennesker på forskjellige tidspunkter i våre liv.

Kode 88: Man får og tar et ansvar fordi man får en oppgave, mens noen andre får en annen.

Kode 92: Russ helt alene i klassen. Sluttet å ha kontakt med venner fra ungdomsskolen.

Kode 93: Jeg ble invitert med på veldig mye, det var jeg glad for.

8. Jeg var mye alene med det

Nei, ikke sånn (om ungdomspsyk hjelp). Men jeg var jo mye alene. På rommet mitt og sånn. Jeg husker at de tok mobilen. Jeg kunne ikke ha mobilen.

8. Jeg ble litt **stolt av meg selv, når jeg turte noe nytt, og klarte det bra - Empowerment.**

Kode 43: Litt stolt over meg selv: Litt tøft og litt smart – når man tør sove i hengekøye på båten.

Kode 47: Jeg kom jo over det til slutt og det var veldig mestringsfølelse.

Kode 48: Jeg var den eneste som ikke ble sjøsyk. Intervjuer: Jeg hadde blitt det. Kult at noen blir, mens andre ikke blir. Olivia: Ja, det er det. **Stolthet?**

Kode 51: Jeg lærte **å kjenne på følelser** på den turen. I hvert fall mestring.

Kode 56: På toktet (6 uker): Det skjedde veldig mye på veldig kort tid.

Kode 63: Jeg hadde mer lyst til påbygg etter frisørinja. Vil studere marinebiologi. 'Det er så mye vi ikke vet om havet.'

Kode 64: Tidligere følte jeg ingen tilhørighet noe sted. Utenom sånn i meg selv.

Kode 81: Jeg forandret meg på båten og da jeg begynte på skolen igjen.

Kode 82: Jeg tok en sjans – jeg kjente ingen.

Kode 84: Valgte å være alene og fokusere på skole = mestringsfølelse (Bevisst styring i eget liv?)

Kode 85: Vant mesterskap – og så var jeg plutselig glad.

Kode 86: Uvirkelig – et helt annet menneske, på en måte.

Kode 89: Jeg klarte også kjedelige oppgaver. Når jeg var ferdig, så var jeg letta. Det var også en mestringsfølelse.

Kode 90: Jeg fikk det til og da var jeg veldig stolt av meg selv (!!)

Kode 91: Kjente på følelser, på stolthet over meg selv. Tror de gamle venner bare syntes det var bra for meg.

Empirisk analyse referanser:

EAR: Alderen, det begynner så tidlig. Slår ut som fravær start ungdomsskole, men begynner før det. Kunne man være bevisst om det på mellomtrinnet?

EAR: Kan det være slik at fortsatt i et fellesskap så opplever hun seg veldig individuelt – inntil de skal jobbe sammen / ta ansvar sammen. Så handler det om at man gjør sin del av helheten.

EAR: Er listen så høy at selv når vi er blant venner, så skal vi leve opp til en nesten uoppnåelig versjon av oss selv?

EAR: Tilhørighet – hvordan oppnår man den. Gjennom arbeidet på båten (alle på samme båt, så å si)?

EAR: Må det bare være så mange hjelpere som mulig fordi plutselig bryter en av dem igjennom eller plutselig er kombinasjonen riktig?

EAR: Endring er skummelt, også i karriereveiledning (jf. Hennes uttalelse om at det var trygt å sulte seg. Endring var skummelt)

EAR: Er det en måte å flytte kontrollbehovet fra spisning / perfektjon til planlegging?

EAR: Subjekt i eget liv? Frigjort fra hva..? Karrierevalg?